

RIA VAN DER VEN-RIJKEN

Toekomstplannen

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Colofon

**Copyright © 2021 voor deze uitgave
Grote Letter Bibliotheek, Deventer**

Opmaak Nyvonco, Heerhugowaard

ISBN 9789036438773

NUR 344

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

**Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of
openbaar gemaakt op welke wijze dan ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek,
Postbus 583, 7400 AN Deventer**

**Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met
Uitgeverij Z&K in Utrecht, onderdeel van VBK Media
Copyright © 2021 Uitgeverij Zomer & Keuning**

Alle rechten voorbehouden

**Voor meer informatie of bestellen
www.boekenmetgroteletters.nl**

1

Een voorjaarsbries waaide speels door de donkerblonde haren van Sanne van Gemert. De opkomende zon prikte in haar grijsblauwe ogen. Het was kwart voor acht en het beloofde een stralende aprildag te worden. Sanne kneep haar ogen samen tot kleine spleetjes om de felheid van de zon enigszins te weren. Maar ze kon niet voorkomen dat toch enkele tranen over haar wangen rolden. Met de muis van haar hand veegde ze die weg. Genietend van de mooie voorjaarsochtend fietste ze verder over de provinciale weg langs enkele weilanden met koeien en paarden. Weilanden die grensden aan de Loonse en Drunense Duinen en omzoomd werden door rijen oude eikenbomen. De ochtendnevel hing als verstilde damp om het vee. Het geluid van een loeiende koe droeg ver met de wind mee. Net als de nevel, die in snelle vaart door wind en zonnestralen werd verdreven. Sanne voelde de bries speels in haar rug duwen, de geur van bos en hei snoof ze diep in zich op.

Ze was vanaf haar negentiende een vijftal jaren voor studie uit deze omgeving weggeweest. In de stad waar ze studeerde hoorde ze

's morgens alleen maar het geluid van trams, bussen en auto's. Een eindeloze stroom verkeer waar nooit een eind aan leek te komen, reed dagelijks aan haar studentenflat voorbij. De mensen hadden altijd haast, elke dag opnieuw. Sinds haar terugkeer drie maanden geleden beseftte ze pas hoeveel ze van deze omgeving hield. Ze was niet van plan geweest om terug te keren naar de Brabantse provincie. Een advertentie in een landelijke krant was daar alsnog aanleiding voor geweest. Deze keer niet naar haar ouderlijk huis in Tilburg, waar ze in een rustige buitenwijk was geboren en opgegroeid, maar naar een meer landelijk gelegen plaatsje. Ze had gesolliciteerd op een openstaande vacature bij een ANWB-kantoor waar ook de plaatselijke VVV was gevestigd. Na twee veelbelovende gesprekken, waarbij ze goed aan de tand was gevoeld, werd ze op een pas geopend kantoor aangesteld voor een functie waarvoor ze jaren gestudeerd had: Toerisme en recreatie. Daarnaast had ze op het ANWB-kantoor ook de leiding over drie andere personeelsleden. Ze opende 's morgens als eerste de deur van het kantoor en vertrok 's avonds na sluitingstijd het laatst.

Sanne stapte voor het pand van haar fiets.

Elke keer opnieuw beseftte ze hoezeer ze het toch getroffen had met deze baan. Hoewel het nog steeds haar ambitie was om op een dag haar vleugels uit te slaan en als reisleidster in het buitenland te gaan werken. Maar daar was het nu nog te vroeg voor, ze was te onervaren, de stap nog te groot. Daarbij kwam dat ze een passende advertentie tot nu toe in geen enkele krant was tegengekomen.

De kerkklok sloeg juist op dat moment acht zware slagen. Sanne zette haar fiets in de stalling en stak de sleutel in het slot van het ANWB-kantoor. Ze was vroeg vandaag. Het kantoor opende zijn deuren voor het publiek pas om halftien en de dienst van haar collega's zou om negen uur beginnen. Sanne begon zelf drie keer in de week om acht uur met haar werk vanwege enkele marketingwerkzaamheden voor de inpandige VVV.

Tussen acht en negen uur ontving ze hobbyimker Jeroen Prinsen, die vanaf het voorjaar tot het najaar drie keer per week met een voorraadjie honing langskwam. De boer van een nabijgelegen kaasboerderij gaf eens per week op vrijdag kleine souvenirkaasjes af voor de verkoop aan toeristen. En één keer per maand verscheen haar moeder ook voor openingstijd

op het kantoor met enkele nieuwe stijlvolle sieraden van Swarovski-kristallen. Astrid van Gemert, zoals haar moeder heette, had haar sporen in deze provincie allang verdiend met haar unieke creaties. Haar zelfgemaakte sieraden waren erg populair bij de toeristen. Zelfs de vraag bij de plaatselijke bevolking nam toe. Steeds meer vrouwen gaven zich ook op voor de workshops die haar moeder maandelijks verzorgde. Sanne was er trots op. Ze had haar moeders sieraden twee maanden geleden zelf geïntroduceerd om te zien wat toeristen en dagjesmensen ervan vonden. Vanaf de allereerste dag bleek het een succes te zijn. Armbanden, colliers en oorbellen van geslepen Swarovski-kristallen lagen netjes uitgestald in een speciale vitrine voor streekproducten en artikelen. Ze verkocht er wekelijks enkele sieraden van.

Sanne trok haar jas uit, streek door haar schouderlange haren en zette vervolgens het koffiezetapparaat aan. Vanuit het raam tuurde ze regelmatig naar de weg voor het ANWB-pand. Na tien minuten sloeg haar hart plotseling een slag sneller. Daar kwam hij weer aan op zijn fiets, met aan weerszijden fietstassen met de favoriete potjes honing. Jeroen Prinsen, de plaatselijke bijenhouder. Vanaf

haar allereerste kennismaking met Jeroen had ze zich sterk aangetrokken gevoeld tot deze stille man, die de kunst verstond om meer met zijn donkere, warme oogopslag te zeggen dan met woorden. Ze was al snel op de hoogte van zijn doen en laten buiten de imkerij. Renate, haar collega, had een boekje opengedaan over Jeroen Prinsen, waardoor haar belangstelling nog meer geprikkeld werd. Jeroen was niet alleen een bekende imker in deze omgeving, hij was ook eigenaar van zorgboerderij Het Brabants Hof, waar zijn ouders voorheen hadden geboerd. Na hun dood had Jeroen zijn opleiding voor Dier- en Veehouderij afgemaakt en zijn erfenis, de boerderij, gedeeltelijk verhuurd aan een zorginstelling. Jeroen woonde zelf in het achterste deel van Het Brabants Hof, dat hij destijds had laten verbouwen. Sanne was vorige week via een andere weg langs de zorgboerderij terug naar huis gefietst. Ze was zo nieuwsgierig geweest naar de plek waar hij woonde, dat ze het niet kon laten. Ze wilde het met eigen ogen zien. Tot haar grote verbazing vertelde haar moeder onlangs dat de vader van hun voormalige buurvrouw Beatrijs Molleman al bijna vier jaar wekelijks aan de dagbesteding op Het Brabants Hof deelnam. De wereld was

klein, als je erover nadacht.

Jeroen zette zijn fiets op de standaard voor het ANWB-kantoor. Sanne opende de deur met een glimlach om haar mond en rode blossen op haar wangen.

‘Goedemorgen, Jeroen,’ groette ze uitbundig.

‘O... Dag Sanne. Ook goedemorgen gewenst!’ Jeroen trok ondertussen een tas met honingpotjes uit zijn fietstas. Zijn donkere haar, waarin een natuurlijke slag zat, zag er verwaaid uit. Zijn gezicht oogde fris van de ochtendbries, maar zijn ogen lachten warm.

‘Zijn alle potjes nog heel?’ vroeg Sanne, duidelijk in verlegenheid gebracht door zijn oogopslag. Haar hart bonkte. Jeroen knikte en leek geen haast te maken om een antwoord te geven. Hij liep naar binnen en zette de tas voorzichtig op de balie van de receptiepost.

‘Alles is goed verpakt. Er is nog nooit één potje stukgegaan. Weet je, Sanne, ik ben erg zuinig op deze honing, mijn bijtjes hebben er heel veel moeite voor gedaan.’

Sanne sloot de deur en hielp hem vervolgens om de potjes uit de tas te halen. Ze plaatste ze meteen op hun vaste plekje in de vitrinekast. Op de sierlijke etiketten van de potjes

zag ze het opschrift: *Zachte bloemenhoning uit Jeroens Imkerij* staan. Sanne nam zich voor er vandaag ook een te kopen. Ze wilde deze honing zelf weleens proeven.

Terwijl ze uit de kassa een enveloppe met geld nam die de potjes honing uit de vorige verkoop hadden opgebracht, maakte Jeroen alweer aanstalten om te vertrekken.

‘Lust je misschien een kop koffie?’ vroeg Sanne onmiddellijk. Ze wilde zijn bezoek graag langer rekken en nog wat met hem praten. ‘Ik heb al een potje gezet,’ zei ze en ze wees met haar hand richting keukentje.

Jeroen duwde de envelop in de binnenzak van zijn jack en staarde haar een moment aan. ‘Nou, graag!’ antwoordde hij aarzelend. ‘Ik lust wel een bakkie.’

Sanne schonk meteen twee koppen vol. Jeroen ging zwijgend op een stoel tegenover haar zitten.

‘Doe je dat allang met die honing?’ vroeg ze, om het gesprek te openen. ‘Het verkoopt in ieder geval goed bij de toeristen die ik hier over de vloer krijg.’

Zijn donkere ogen glansden bij haar vraag.

‘Ik ben opgegroeid bij een bijenhouder. Het was de hobby van mijn vader en na zijn dood

heb ik de imkerij overgenomen. Je moet maar eens snel een kijkje komen nemen.'

Er kroop een rilling over Sannes rug. 'Bij al die bijen? Ik weet niet... ik eh...'

'Je bent toch niet bang?' De ogen van Jeroen lachten uitdagend.

'Nou... een beetje wel, hoor. Bijen hebben een slechte eigenschap, ze kunnen steken.'

Jeroen lachte nu luid. 'Mijn bijen zullen jou heus niet steken. Daar zorg ik voor.'

Sanne werd ineens afgeleid door een elektronisch belletje. Er kwam iemand het ANWB-kantoor binnen, ze had de toegangsdeur niet achter Jeroen op slot gedaan. Ze stond onmiddellijk op, want ze verwachtte niemand op dit vroege tijdstip. En het kantoor was voor de toerist nog gesloten.

Bij de receptie zag ze een jongedame staan. Ze hield een map in haar handen. Sanne frontte haar wenkbrauwen. Het gezicht van deze vrouw kwam haar enigszins bekend voor. Kortgeknipt haar in laagjes, een schuine scheiding, grijze ogen en een lachende mond. Ze zocht koortsachtig haar geheugen af en wist al snel wie ze voor zich had.

'Jopke Hulsebos. Dat is lang geleden!' Sanne stak haar hand uit. 'Je kent me toch nog wel?'